

INSTITUȚIA CAMEREI PRELIMINARE.
O MODALITATE DE EFICIENTIZARE A PROCESULUI PENAL
SAU REPETAREA UNEI GREȘELI?
TRIMITEREA IN JUDECATĂ

Coordonator:
Prof. univ. dr. Anastasiu Crișu

BĂLAN CRISTIAN
Masterand – Carieră judiciară

Cuvinte cheie: *sesizarea instanței, camera preliminară, ședința pregătitoare, verificarea legalității probelor, administrarea probelor, declinare de competență, incompatibilitate judecator cameră preliminară.*

Rezumat:

*„In noul Cod de procedură penală s-a introdus o instituție nouă (art. 342) denumită camera preliminară cu atribuția de a verifica legalitatea sesizării și a administrării probelor. În trecut a existat printre instituțiile procesuale așa-numita ședința pregătitoare în cadrul careia avea loc verificarea legalității și temeiniciei probelor înainte ca dosarul să fie trimis în fața instanței ...
... Experiența acestei instituții ar trebui să pună pe gânduri pe noul legiuitor și să renunțe la noua instituție care probabil va avea soarta celei anterioare”¹.*

Prof. univ. dr. George Antoniu

„Experiența acestei instituții ar trebui să pună pe gânduri pe noul legiuitor ...”, mi-am propus a deschide dezbaterile pe marginea instituției camerei preliminare reluând concluzia profesorului Antoniu, concluzie pe care o veți regăsi în conținutul fiecărui aspect ce va fi pus în discuție pe parcursul prezentei lucrări, urmand a va invita ca, la final, să va conturați propria optică asupra rigurozității soluției legislative preconizată de autorități în vederea eficientizării procedurilor penale și a unei ocrotiri suplimentare a principiului celerității.

„A mai existat în trecut o tendință a legiuitorului român de a reglementa o instituție similară camerei preliminare?”, „Care au fost premisele ce au dus spre conturarea unei asemenea opțiuni legislative?”, „A reușit oare instituția ședinței pregătitoare să atingă scopul în vederea căruia a fost reglementată?”, dar mai ales „Care au fost problemele semnalate de doctrină și practică, în raport de care legiuitorul a înțeles a reglementa o altă procedură de trimitere în judecată a cauzelor penale și dacă există riscul ca aceleași probleme să se rasfrângă într-un mod negativ și asupra instituției camerei preliminare, propuse prin Legea 135/2010?” sunt, în linii mari, întrebările la care prezentul studiu își propune să răspundă, fără a formula însă, concluzii privitoare la precizia și utilitatea noii instituții a camerei preliminare.

Deși poate ideile ce vor fi exprimate cu privire la instituția pe care intenționez a o examina converg spre neacceptarea introducerii acesteia, ca efect al eșecului predecesoarei sale – abrogată, de altfel, printr-o lege pentru accelerarea judecăților – scopul studiului de față este de a scoate la lumină problemele care au frământat doctrina românească de la nivelul anilor '50, spre a le repune în discuție și a oferi repere cât mai exacte în funcție de care eficiența camerei preliminare să poată fi analizată.

¹ George Antoniu, *Noua legislație penală. Realizări și unele controverse*, în *Noua legislație penală în discuția membrilor Asociației Române de Științe Penale*, Ed. Universul Juridic, București, 2012, pag. 22, pct 31.

The Preliminary hearing. A way to streamline the procedure, or the repetition of a previous mistake? – Prosecuting

Key words: notification of court, preliminary hearing, checking the legality of evidence, administration of evidence, declination of jurisdiction, incompatibility judge.

Abstract:

"The experience of this institution should put the thoughts on the new legislature ...", I wanted to open the debates on the preliminary hearing, reminding the conclusions of Professor Antoniu, hoping that you will find these words in every aspect that will be discussed on during this work. In the end I will invite you to share your own opinion regarding the institution of the preliminary hearing and whether you consider it to be a way to streamline the procedure.

"Was there a trend in the past Romanian legislature to regulate a similar institution as the preliminary hearing?", "What were the assumptions that led to the shaping of such legislative options", "Did it manage to reach the goal hoped by the legislature?" and especially " What were the concerns raised by the doctrine and practice in relation to which the legislature intended to regulate a different procedure for prosecuting criminal cases and if there is a risk that the same problems affect in a negative way and the preliminary hearing institution, proposed by Law 135/2010?" are, broadly, the questions that this study aims to answer, without further conclusions regarding the accuracy and usefulness of the new institution preliminary hearing.

Although ideas expressed on the institution I intend to examine, tend to deny it's usefulness, due to the failure of its predecessor – repealed by a law edictied to speed judgments – the purpose of this study is to emphasize issues that have troubled Romanian doctrine of the '50s, to call them in question and to provide accurate benchmarks that can help analyzing the accuracy of the new preliminary hearing.

Juge d'instruction. Une façon de rationaliser la procédure ou la répétition d'erreurs? Saisine du juge/tribunal

Mots-clés: notification de la cour, juge d'instruction, audience préliminaire, contrôle de la légalité de la preuve, appréciation/examen des preuves, la déclinaison de la compétence, incompatibilité juge d'instruction.

Résumé:

„L'histoire de cette institution devrait déterminer le législateur à la remettre en cause..” je m'ai proposé d'ouvrir les débats en citant la conclusion du professeur Antoniu, et je vous invite, à la fin, de former votre propre opinion sur la rigourosité de cette solution législative qui devrait rendre plus efficace la procedure pénale et le respect du principe de la célérité.

„Avait-il une tendance passé de l'Assemblée législative roumaine de réglementer une institution similaire a la chambre préliminaire ?”, „Quel sont été les prémisses qui ont conduit à l'élaboration de ces options législatives?”, „Est-ce que la „reunion préparatoire”/„sedinat pregatitoare” a réussi a atteindre son but?” et particulièrement „Quelles étaient les problèmes soulevées par la doctrine et la pratique qui ont déterminé le législateur a réglementer une autre procédure de saisine du juge?”, „Est-ce que les memes risques et problemes subsistent pour la nouvelle réglementation proposé par la Loi 135/2010?” – ces sont des questions que ma dissertation va aborder sans remettre en cause l'utilité de cette institution.

Bien que les idées exprimées sont penchées vers le rejet de cette réglementation - a cause de l'échec de sa prédécesseure, abrogé par une loi pour accélérer les jugements – le but de mon demarche est de mettre en lumière les problèmes qui ont troublé la doctrine roumaine dans les années '50, afin de les remettre en question et de fournir de repères précis pour apprecier l'efficacité de la „chambre préliminaire”.

I. Obiectul procedurii in camera preliminară

1. Fiind investit a găsi noi soluții pentru sporirea garanțiilor procesuale consacrate în cuprinsul articolului 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, legiuitorul român a ales a reglementa o noua modalitate procedurala prin care cauzele penale vor fi aduse în fața instanțelor de judecată ulterior punerii în aplicare a Legii nr. 135/2010 – instituția camerei preliminare.

În sensul celor de mai sus, Ministerul Justiției, prin expunerea de motive înaintată Parlamentului României, și-a fundamentat soluția adoptată invocând următoarele aspecte: „*Prin instituția camerei preliminare, proiectul urmărește să răspundă exigențelor de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal.*”

Camera preliminară este o instituție nouă, inovatoare, ce are ca scop crearea unui cadru legislativ modern, care să înlăture durata excesivă a procedurilor în faza de judecată. Prin reglementarea procedurii camerei preliminare se urmărește rezolvarea chestiunilor ce țin de legalitatea trimiterii în judecată și de legalitatea administrării probelor, asigurându-se premisele pentru soluționarea cu celeritate a cauzei în fond. În acest mod, sunt eliminate unele dintre deficiențele care au condus la condamnarea României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru încălcarea duratei excesive a procesului penal.

Această instituție de drept procesual penal produce un efect direct, pozitiv asupra celerității soluționării unei cauze penale și înlătură o lacună a actualelor dispoziții procesuale penale, în care examinarea legalității rechizitoriului, a probelor administrate în cursul urmăririi penale împiedică pe durată nedeterminată începerea cercetării judecătorești. În acest context procedura camerei preliminare cuprinde reguli care elimină posibilitatea restituirii ulterioare, în faza de judecată, a dosarului la parchet ...

... Așadar, prin conținutul dispozițiilor care reglementează camera preliminară, prin soluțiile care pot fi dispuse, sunt prevăzute criteriile în baza cărora se stabilește dacă procedura în cursul urmăririi penale a avut un caracter echitabil pentru a se putea proceda la judecata pe fond”².

Sintetizând conținutul ideilor expuse prin intermediul notei de fundamentare anterior citată, legiuitorul român a consacrat în cuprinsul **art 342** din NCPP, „*Obiectul procedurii în camera preliminară*”, statuând că: „*Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor ori efectuării actelor de către organele de urmărire penală*”.

Deși, în continuarea procedurii ce trebuie urmată de către judecătorul de camera preliminară, este prevăzută expres obligația acestuia de a efectua verificări privitoare la competența instanței ce urmează a fi sesizată (art 345 alin 2), prin Proiectul Legii de punere în aplicare a Codului de procedura penală s-a simțit nevoia aducerii unor completări dispoziției privind obiectul procedurii în camera preliminară, menționandu-se că: „*Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală*”.

2. Fiind chemat a răspunde aceluiași nevoi în plan procesul penal, legiuitorul român de la nivelul anilor '50, a reglementat o instituție similară camerei preliminare, denumită la acea vreme „*ședința pregătitoare*”, instituție menită a oglindi „*preocuparea de a nu fi trimise în judecată decât acele persoane împotriva cărora există probe necesare, suficiente și legal administrate*”³.

Astfel, prin Decretul nr. 506/1953 s-a dispus introducerea în Codul de procedură penală al Republicii Populare Române (CPP al RPR), unui nou capitol, intitulat „*Trimiterea în judecată*”, sub care vor figura art. 269-280, având următorul cuprins: „*Art. 269: Cauzele primite dela procuror sunt supuse spre examinare într-o ședință pregătitoare, în scopul ca în fața*

² Ministerul Justiției, Expunere de motive Proiectul Legii privind Codul de procedura penală, www.just.ro.

³ Gheorghe Diaconescu (Ministru al Justiției la nivelul anului 1955), *Ședință pregătitoare*, Legalitatea Populară nr. 3/1955, pag. 196.

instanței de fond sa ajunga spre judecare numai acele cauze in care sunt probele necesare, suficiente si legal administrate, astfel incat instanta, judecand cauza in fond, sa poata hotari daca faptele sunt dovedite si daca invinuitul le-a savarsit si este vinovat de savarsirea lor ... ”⁴.

Deși în cele mai multe cazuri instanțele au acordat o importanță minima ședinței pregătitoare, mărginindu-se a analiza formal legalitatea actelor efectuate, precum și a probelor administrate în cursul urmăririi sau al anchetei penale, concomitent cu oportunitatea dispunerii trimiterii în judecată, majoritatea doctrinei a încercat a accentua importanta acesteia, căutând a supune atenției judecătorilor diverse aspecte pozitive ale institutiei, spre exemplu: „*buna operativitate a unei instanțe de judecată este în funcție, în primul rând, de felul cum instanța înțelege să-și îndeplinească obligația sa legală în ședința pregătitoare, pentru ca să nu fie trimiși în judecată oameni cu probe insuficiente, șubrede, nelegal administrate, pentru ca apoi de-abia în fața judecării să fie administrate, ceea ce duce în mod implicit la noi termene și deci la o lipsă de operativitate*”⁵.

Totodată, în doctrina sovietică (care de altfel a constituit și principala sursă de inspirație a legiuitorului român) s-a susținut, printre altele, că: „*sarcina principală a activității organelor judiciare, la trimiterea în judecată, constă în garantarea maximă a unei juste implicări ca invinuit, adică suficient de întemeiate și conforme cu situația de fapt. Nimic nu poate fi mai penibil și mai daunător pentru interesele statului, pentru autoritatea lui, decât prezenta pe banca acuzaților a unor inculpați a caror învinuire, chiar la primul act de judecată, se risipește așa cum se risipește ceața sub acțiunea razelor soarelui care răsare ... Când acuzarea a fost formulată neatent sau fără precauțiunea necesară, când a fost descrisă în concluziile de acuzare în culori negre și deodată începe să pălească și să dispară din cauza inconsistenței sale incontestabile, ce impresie penibilă se creează, ce lovitură pentru prestigiul instanței în ochii populației și totodată pentru prestigiul întregii puteri de stat*”⁶.

3. Cercetând obiectul celor două instituții evocate în cuprinsul randurilor de mai sus, observăm o suprapunere aproape perfectă între obiectul lor, aspect ce întemeiază continuarea analizării în paralel a acestora, spre a scoate în evidență deopotrivă aspectele pozitive, dar și cele negative ce au creionat reglementarea ședinței pregătitoare, precum și măsura în care se pot răsfrange asupra instituției camerei preliminare, deturnând-o de la finalitatea avută în vedere la legiuitor la momentul consacării sale în Titlul al II-lea al Noului Cod de procedură penală (NCPP).

4. Înainte de a păși spre analiza procedurii etapelor preliminare sesizării instanței de judecată, nu putem să nu facem o scurtă referire cu privire la aspectele ce diferentiază cele două instituții relative la trimiterea în judecată.

Astfel, prin modalitatea de reglementare a dispozițiilor art 269 din CPP al RPR, legiuitorul a înțeles să confere prerogative mai largi judecătorului de ședință pregătitoare, în raport de cel chemat a soluționa cauza în camera preliminară. În concret, judecătorul ședinței pregătitoare era competent a examina, pe langa legalitatea actelor efectuate în cursul cercetării penale sau al anchetei penale, precum și a probelor administrate în cadrul urmăririi penale, și **oportunitatea trimiterii în judecată**. În locul rechizitoriului, procuratura întocmea „*concluzii de învinuire*”, încheierea pronunțată în ședința pregătitoare fiind actul de sesizare al instanței de judecată. Dacă judecătorul ședinței pregătitoare constata că, deși toate actele au fost efectuate și probele au fost administrate în cursul urmăririi penale, fără încălcarea normelor de drept procesual, însă urmărirea penală nu era completă sau nu au fost respectate dispozițiile procedurale care garantează stabilirea adevărului material, în temeiul art 274 pct 2, putea dispune restituirea cauzei la procuratură în vederea completării sau refacerii urmăririi penale.

⁴ Decretul nr. 506/1953, publicat în Buletinul Oficial nr. 53, din 14 decembrie 1953.

⁵ Gheorghe Diaconescu, Ședință pregătitoare, Legalitatea Populară nr. 3/1955, pag. 198.

⁶ A. I. Vișinski, *Curs de drept procesual penal*, 1927, pag. 270, citat de Doru Gh-Pavel, în *Modificările Codului de procedură penală al RPR*, Justiția Nouă nr. 1/1954, pag. 59.

În Noul Cod de procedură penală însă, prerogativele judecătorului de cameră preliminară au fost stabilite într-un mod diferit și puțin ciudat, acesta fiind investit a analiza:

- atât legalitatea, cât și oportunitatea trimiterii în judecată numai dacă este sesizat cu o plângere împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată: „*admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării, când probele existente la dosar sunt suficiente și legal administrate*”;
- numai legalitatea, nu însă și oportunitatea trimiterii în judecată, în cazul în care este sesizat potrivit dispozițiilor art 343-347 NCPP.

Această scindare a competențelor judecătorului de cameră preliminară nu a fost fundamentată în cuprinsul expunerii de motive ce însoțesc proiectul Codului de procedură penală, însă cel mai probabil își are temeiul în valențele principiului soluționării cauzelor cu celeritate, dar limitarea prerogativelor instanței va face obiectul unei dezbateri la finalul prezentei lucrări, când vor fi tratate soluțiile ce pot fi pronunțate potrivit art 346 NCPP. Totuși am ales a le semnală și în cadrul acestei secțiuni, pentru a contura deosebirile dintre instituțiile procesual penale analizate.

II. Procedura ședințelor premergătoare sesizării primei instanțe

5. Un prim aspect, care a fost soluționat similar în ambele legislații procesual penale, îl constituie **fixarea unui termen maxim** în care poate fi soluționată cauza în cadrul ședinței premergătoare. Astfel:

- potrivit art. 343 din NCPP, „*Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 30 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță, dar nu poate fi mai mică de 15 zile de la aceeași dată*”. Odată cu intrarea în vigoare a legii pentru punerea în aplicare a Noului Cod, durata procedurii urmează să se majoreze la 60 de zile, eliminându-se dispoziția privind termenul minim de 15 zile de la înregistrarea cauzei;
- potrivit art. 270 din CPP al RPR, „*Presedintele instanței fixează termenul pentru ședința pregătitoare, astfel încât examinarea cauzei să aibă loc în cel mult 10 zile de la primirea ei*”.

6. Un alt aspect procedural, asupra căruia legiuitorul român a avut, de această dată, o viziune parțial diferită în cele două epoci, l-a constituit **publicitatea ședinței de judecată și prezența partilor** în fața instanței la momentul soluționării dosarului în ședința preliminară.

Atât potrivit art. 345-346 din NCPP, cât și art. 271 din CPP al RPR, **ședința preliminară nu este publică**, prezența părților, precum și a reprezentanților acestora nefiind admisă.

În ceea ce privește **prezența procurorului**, art. 273 din CPP al RPR, în forma introdusă prin Decretul 506/1953, prevedea că: „*După deschiderea ședinței pregătitoare, presedintele da cuvântul procurorului care face o expunere amanunțită cu privire la conținutul și temeiurile învinuirii, după care presedintele face raportul sau asupra cauzei.*”

Lipsa procurorului la ședința nu împiedică desfășurarea ei, care în acest caz are loc pe baza raportului presedintelui. Despre lipsa procurorului, instanța aduce la cunoștința procurorului ierarhic superior”.

Ulterior, dispozițiile art 273 au fost modificate prin Legea 3/1956, prevăzându-se obligativitatea prezenței procurorului în cauzele în care participarea sa la ședințele de judecată în fond este obligatorie potrivit art 290 (ședințele tribunalelor populare de raion, de oraș și de raion de oraș, cauzele în care legea prevede pedeapsa cu moartea sau o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 5 ani, cauzele cu arestați, cu minori sau privitoare la infracțiunile flagrante, precum și cele privitoare la alte infracțiuni cu grad de pericolozitate ridicat, anume nominalizate în lege), dar și ori de câte ori organele sale ierarhic superioare considerau necesar.

Doctrina vremii a încercat în mod constant să evidențieze rolul procurorului pe parcursul soluționării întregului proces penal, conchizând în sensul că „*realizarea scopului urmărit în ședința pregătitoare depinde însă de respectarea strictă a principiului legalității. Pentru*

aceasta, procurorii unităților locale de procuratură vegheză direct zi de zi, la respectarea dispozițiilor legale privind normele procesuale de trimitere în judecată”⁷.

Pe lângă prezența procurorului în cadrul ședinței pregătitoare, o altă derogare de la principiul enunțat în cuprinsul art 271 din CPP al RPR, îl constituia **prezența invinuitului în fața instanței**, însă numai în mod excepțional, când judecătorul găsește ca este nevoie să cunoască persoana acestuia. Cu toate acestea, neprezentarea invinuitului nu împiedică desfășurarea ședinței.

Odată cu adoptarea Legii nr. 135/2010, legiuitorul român și-a schimbat optica asupra necesității prezenței inculpatului și a procurorului în fața judecătorului de cameră preliminară, prevăzând expres în dispozițiile art. 345 (art. 346 conform modificărilor preconizate prin legea de punere în aplicare) faptul că: *„Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea inculpatului și a procurorului”*. Aceștia pot formula cereri și ridica excepții prin notele scrise transmise instanței cu cel mult 10 zile anterior soluționării cauzei.

Deși nu am identificat temeiurile pentru care prezența părților și a procurorului în instanța cum ar putea influența în sens negativ procedura camerei preliminare, precum și concluziile ce ar fundamenta respectarea garanțiilor stipulate în cuprinsul art. 6 CEDO, în cazul negării drepturilor părții de a-i fi examinate probele administrate în acuzarea sa, în afara unui cadru procesual construit pe principiile contradictorialității și oralității⁸, nu putem să nu observăm o estompare a valentelor regulii înscrise în art 345 NCPP, la momentul verificării legalității dispunerii măsurilor preventive luate față de inculpat (conform art 207 NCPP). În acest caz, judecătorul de cameră preliminară este chemat să examineze legalitatea măsurilor preventive dispuse în cauza cu care urmează să fie investită instanța, cu citirea inculpatului și în prezența procurorului.

Fară să zăbovească prea mult pe aceste aspecte, nu înțelegem cu exactitate vătămarile pe care le-ar suferi inculpatul printr-o pretinsă încălcare a principiului soluționării cauzelor cu celeritate, în cazul în care instanța, la momentul analizării indiciilor temeinice care conduc la luarea unei măsuri preventive și mai precis a aparenței săvârșirii unei infracțiuni (ulterior finalizării urmăririi penale) va rămâne în pronunțare și cu privire la legalitatea administrării probelor și regularitatea actului de sesizare al instanței. De altfel, judecătorul, deși este competent să evalueze conținutul probelor pentru a stabili temeinicia indiciilor săvârșirii unei infracțiuni de către inculpat, nu este competent să pună în discuție participarea și legalitatea administrării lor, urmând să se acorde un nou termen pentru această din urmă activitate, în ședință nepublică, pentru a nu fi încălcată durata rezonabilă de soluționare a cauzei penale. Dacă însă se va accepta și posibilitatea judecătorului de a pune în discuția părților legalitatea administrării probelor în temeiul cărora urmează să se dispună asupra măsurilor preventive, rămâne de stabilit fundamentul unei soluții pronunțată ulterior în camera preliminară, prin care se validează o probă de care nu se ține cont în ședința publică (pe criteriile de nelegalitate), soluție pronunțată, de această dată, fără prezența părților și a procurorului, fără respectarea art. 6 C.E.D.O. și fără posibilitatea ulterioară de a fi repusă în discuție publică, dar cu celeritatea impusă de standardele europene.

7. O problemă controversată care s-a pus în practica judiciară creată în jurul ședinței pregătitoare a vizat **obligația de a comunica inculpatului actul de sesizare al instanței**. În

⁷ I. Pohonțu, Cu privire la activitatea procurorului în ședința pregătitoare, Legalitatea Populară nr. 7/1955, pag. 722. Bunăoară, și prof. S.Kahane, într-un studiu publicat în Justiția Nouă nr 6/1954, pag. 840, combate opinia potrivit căreia prezența procurorului în ședința preliminară este facultativă, reținând că: *„pentru bunul mers al lucrărilor și pentru ca ședința pregătitoare să realizeze scopul arătat în art. 269 pr. pen., prezența procurorului trebuie să constituie regula, iar absența, pe cât posibil, să fie evitată. Aceasta a și urmat, desigur, legea, atunci când a prevăzut în art 273 că lipsa procurorului – deși nu împiedică desfășurarea ședinței pregătitoare – trebuie adusă la cunoștința procurorului ierarhic superior. În ce scop? Desigur, pentru ca acesta să ia măsuri pentru ca în viitor lipsa să nu se repete”*.

⁸ În acest sens vom aminti din practica CEDO, Hotărârea din 23 iunie 1993, cauza Ruiz-Mateos c. Spaniei, Hotărârea din 19 decembrie 1989, cauza Kamasinski c. Austriei și Hotărârea din 26 aprilie 2001, cauza Mefath c. Franței.

acest sens, menționăm ca potrivit alin 3 al art 285 din CPP al RPR, „O data cu citația se comunica inculpatului, in vederea pregătirii apărării, si copia actului de inculpare. Cind nu exista act de inculpare, se va arata in citație, pe scurt, conținutul învinuirii”.

Fiind sesizat in repetate randuri, Tribunalul popular al raionului Roman a dispus restituirea din ședința pregătitoare a mai multor cauze, cu indicația de a se anexa la dosar copii de pe concluziile de învinuire, necesare instanței pentru a le comunica inculpaților, conform art. 285 alin 3 CPP, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 3/1956⁹. Împotriva acestor încheieri procuratura a declarat recurs, căile de atac fiind admise prin deciziile Tribunalului regional Bacău, motivandu-se că nicio dispoziție legală nu obligă organul de urmarire penală să întocmească concluziile de invinuire în mai multe exemplare, pentru ca instanța să le comunice apoi inculpaților. În continuare, instanța de control reține că după primirea dosarului în ședința pregătitoare, instanța de judecată trebuie să dispună, odată cu fixarea termenului, comunicarea către inculpat, împreună cu citația copia actului de inculpare. Această obligație revine instanței, iar nu procuraturii, așa cum în mod greșit a decis Tribunalul popular al raionului Roman.

În reglementarea propusă prin Legea nr. 135/2010, se menționează: „Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică de îndată părților și persoanei vătămate, în plic sigilat, la locul de deținere sau prin agentul procedural al instanței sesizate, al instanței în circumscripția căreia locuiesc sau al instanței locului indicat de acestea pentru a fi citate” (Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului, la locul de deținere ori, după caz ... aducându-i-se, totodată, la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții ... Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară ... - în forma propusă prin legea de punere în aplicare), existând destule elemente care ne conduc spre adoptarea soluției instanței de control (Tribunalului regional Bacău). Cu toate acestea, legiuitorul ar putea ridica gradul de precizie al normei edictate, pentru a asigura preîntâmpirea pronunțării unor soluții similare celei statuate în primă instanță.

Este adevărat că informând inculpatul asupra termenului până la care poate depune cereri si formula excepții, comunicarea actului de sesizare este plasată după deschiderea procedurii în camera preliminară, judecătorul părând a deveni organul competent din punct de vedere funcțional, însă reglementarea precedentă cuprindea dispoziții identice, din moment ce actul de inculpare era comunicat odată cu citația, deci după stabilirea termenului de judecată.

Mai mult decât atât, potrivit art 329 alin (2) NCPP, rechizitoriul trebuie înaintat instanței împreună cu dosarul cauzei și cu un numar de copii certificate, suficient pentru a fi comunicate tuturor inculpaților, iar nerespectarea dispozițiilor art. 329 atrage, în condițiile art. 346 alin. (3) pct b) coroborat cu art. 344 alin (6), restituirea cauzei la parchet.

8. Totodată, este util a cita doctrina si practica anterioară, relative la limitele in care judecătorul ședinței pregătitoare putea aprecia asupra probelor si actelor dosarului.

Pe fondul problemei semnalate în paragraful anterior, vom reaminti o soluție adoptată de către fostul Tribunal regional București¹⁰, prin care s-a dispus clasarea cauzei, în raport de inexistența faptei reclamate: „Tribunalul popular al raionului T. Magurele, în ședința pregătitoare, a clasat cauza, motivând că singura probă în contra învinuitului este declarația de la primele cercetări a denunțatorului I.F., probă nesinceră si interesată ... atâta timp cât instanța, în ședința pregătitoare în exercitarea dreptului său legal de a aprecia asupra temeiniciei si legalității probelor administrate, a constatat motivat si in mod just, în raport cu ansamblul probelor dosarului, că declarația denunțatorului este nesinceră, înlăturând-o ca atare, soluția recurată nu poate fi criticată sub acest aspect”.

⁹ Virgil Iordachescu, *Cîteva observații asupra modului în care au fost interpretate și aplicate unele dispoziții din Legea nr. 3/1956 în cursul urmaririi penale și în ședința pregătitoare*, Legalitatea Populară nr. 1/1957, pag. 38.

¹⁰ Tribunalul regional București, dec. nr. 47 din 6 ianuarie 1955, in Legalitatea Populară nr. 5/1955, pag. 515.

În nota critică ce însoțește decizia evocată mai sus, autorul (I. Pohonțu) recunoaște judecătorului în ședință pregătitoare prerogativa de a „*pipăi fondul*” cauzei, verificând, prealabil trimiterii în judecată, dacă fapta constituie sau nu infracțiune și dacă instanța sesizată este și competentă a soluționa cauza, în caz contrar dispunând clasarea sau declinarea de competență. Numai ulterior clarificării acestor aspecte, instanța poate trece mai departe, verificând dacă probele administrate în faza de urmărire penală sunt necesare și suficiente pentru a se putea hotărî trimiterea în judecată. În continuarea notei invocate, același autor menționează că nerespectarea dispozițiilor cu privire la legalitatea urmăririi penale se poate referi la o serie de încălcări de fond și formă, spre exemplu, faptul de a nu se fi luat interogatoriul învinuitului sau de a nu i se fi cerut niciun fel de explicații asupra învinuirii, însă instanța nu poate pași la analiza probelor în conținutul lor, apreciindu-le temeinicia și veridicitatea, în scopul de a dispune cu privire la vinovăția inculpatului.

Abordând această problemă în cursul sau de procedură penală elaborat în 1955¹¹, prof. S. Kahane constată că „*o importantă obiecție care s-a adus instituției trimiterii în judecată ca fază de sine stătătoare a procesului-penal, este aceea că prin actul de trimitere în judecată s-ar forma în conștiința judecătorilor care fac trimiterea în judecată, o convingere preconcepută cu privire la vinovăția învinuitului. Socotim că această obiecțiune este neîntemeiată.*”

Intr-adevăr, în ședința pregătitoare nu se pune – și nu se rezolvă – problema vinovăției învinuitului. În această ședință se examinează fără nici un fel de contradictoriu numai dacă sînt strînse suficiente probe împotriva învinuitului, pentru a trimite cauza în fața instanței de fond care va rezolva și chestiunea vinovăției. Cu alte cuvinte, trimiterea în judecată este rezolvarea judecătorească a chestiunii dacă sunt suficiente probe contra unei persoane pentru a se proceda la judecarea ei.

Cît privește impresia preconcepută pe care si-ar putea-o forma judecătorii în cursul ședinței pregătitoare, ea va fi cu totul covîrșită de desbaterile orale, contradictorii și nemijlocite care vor avea loc în ședința de judecată. Ancheta orală care se desfășoară în ședința de judecată verifică nu numai lucrările de urmărire penală, ci și încheierea de trimitere în judecată. Prin urmare, trimiterea în judecată nu angajează cîtuși de puțin desbaterile pe fond. Pe baza anchetei orale, instanța poate oricînd să schimbe sau să înlăture învinuirea”.

În ciuda acurateții opiniilor exprimate în studiul prof. Kahane, unele instanțe au fost reticente în a și le însuși, pronunțându-se în sensul înlăturării din ședința de fond a judecătorului care a dispus trimiterea în judecată, în aceeași cauză, pe motiv de incompatibilitate – respectiv antepronunțare.

Astfel, Tribunalul regional Galați, prin decizia penală nr 1184/09.05.1955¹², a reținut că „*judecătorul care, în ședința pregătitoare, și-a exprimat părerea cu privire la culpabilitatea învinuitului este recuzabil potrivit art 56 pct 7 c.pr.pen. (a dat sfaturi sau și-a exprimat părerea cu privire la cauza care se judecă – n.a.). ... În cuprinsul încheierii cu data de 12 februarie a ședinței pregătitoare se afirmă că rechizitoriul este bine întocmit și faptul pus în sarcina inculpatului este real și ca el este culpabil de comiterea lui, exprimîndu-se astfel o părere de vinovăție înainte de orice dezbatere orală, publică și contradictorie. Prin aceeași încheiere se constată apoi că în cauză s-au adunat probe legale necesare judecării faptului”.*

Deși ar părea că instanța, în ședință pregătitoare, și-ar fi depășit atribuțiile conferite prin art 269, trebuie observat că statuările asupra existenței faptului și a vinovăției sunt o consecință inevitabilă a aprecierilor privind suficiența probatoriului, ele neputînd fi scindate. Cu alte cuvinte, judecătorul nu poate fi formula concluzii temeinice, relative la suficiența și rigurozitatea probatoriului administrat, fără să se raporta la măsura în care acestea pot conduce instanța de fond la pronunțarea unei soluții de condamnare. Trimiterea cauzei în instanță ar fi o activitate inutilă, dacă probele nu ar fi suficiente pentru a demonstra veridicitatea tuturor aspectelor ce se

¹¹ S. Kahane, *Curs de Procedură Penală*, Litografia Învățămîntului, București, 1955, pag. 227;

¹² Publicată în revista *Justița Nouă* nr. 5/1956, pag. 932.

regasesc in expozeul si dispozitivul concluziilor de invinuire, iar judecătorul ar fi nevoit să pronunte o soluție de achitare sau anulare a urmăririi.

Totodată, s-a apreciat că unul din rolurile ședinței pregătitoare ar fi garanția că în primă instanță ar ajunge numai cauzele în care toate probele administrate în susținerea acuzării învinuitului au fost adunate, pentru ca judecătorul fondului să nu mai fie nevoit a căuta noi probe spre a-și înțelege soluția de condamnare, ci numai de a efectua o activitate de verificare a acestora și a le da interpretarea corectă. Or, nimeni nu poate aprecia suficiența probelor adunate, în absența unei cercetări a aspectelor de fapt și de drept pe care tind a le demonstra, aspecte care nu pot viza altceva decât existența faptei și vinovăția persoanei trimise în judecată.

O opinie similară instanței din Galați a adoptat și Tribunalul regional Cluj, care, prin dec. nr. 6020/25.10.1955¹³, menționează că „*judecătorul care a clasat cauza în ședința pregătitoare nu mai poate lua parte la judecata în fond a aceleiași cauze, după ce instanța de recurs a casat încheierea de clasare și a dispus trimiterea în judecată a învinuitului ... Potrivit art. 53 c.pr.pen., judecătorii de orice grad, precum și asesorii populari care au pronunțat o hotărâre într-un proces, nu pot participa la judecata aceleiași cauze în caz de trimitere prin casare. Regula de mai sus se aplică și atunci când judecătorul a luat parte la pronunțarea încheierii de clasare a cauzei dată în ședința pregătitoare*”.

9. În forma propusă de legiuitorul anului 2010, s-a încercat a nu i se acorda judecătorului de cameră preliminară prerogative privind aprecierea oportunității trimiterii în instanță a dosarului, chiar în eventualitatea administrării tuturor probelor cu respectarea rigorilor impuse de lege, însă vom vedea că soluționarea unor cereri sau excepții se poate răsfrânge și asupra acestui aspect. Dacă în forma adoptată de Parlament, prin procedura asumării răspunderii, acest lucru nu este așa evident, lucrurile stau diferit în cazul modificărilor preconizate prin legea de punere în aplicare.

Astfel, potrivit art. 346 alin (3) din NCPP, judecătorul de cameră preliminară poate dispune restituirea dosarului la parchet în toate cazurile în care sesizarea instanței este nelegală, adică rechizitoriul este afectat de un viciu de formă sau de fond. Pentru a ridica gradul de precizie al acestei norme, prin proiectul legii de punere în aplicare, dispozițiile art 346 alin (3) au fost modificate, statuându-se că judecătorul **poate restitui cauza** la parchet ori de câte ori **rechizitoriul este neregulat întocmit**, iar **neregularitatea atrage imposibilitatea soluționării de către instanță a acțiunii penale**.

Pe fondul acestei construcții legislative, socotim că prima problemă de clarificare a căreia ar trebui să se ocupe cât mai rapid doctrina și, mai ales, jurisprudența, vizează delimitarea neregularităților actului de sesizare care ar atrage imposibilitatea soluționării de către instanță a acțiunii penale. Dacă privitor la impedimentele prevăzute în cuprinsul lit. e)-j) ale art. 16 NCPP, o opinie generală pare a se cristaliza mai ușor, rămâne de evaluat modalitatea în care și impedimentele prevăzute la lit. a)-d) ale art. 16 NCPP pot afecta exercitarea acțiunii penale în această fază procesuală.

Dezvoltând puțin fraza expusă anterior, menționam că impedimentele prevăzute în cuprinsul lit. e)-j) ale art. 16 NCPP, lipsesc de obiect acțiunea penală, urmărirea neputând începe în absența plângerii prealabile sau a autorizării organului competent, în cazul decesului persoanei învinuite etc., ramând fără niciun dubiu faptul că un rechizitoriu întocmit la finalul unei urmăriri penale care, în absența îndeplinirii unor condiții expres stabilite de legiuitor nu poate începe, va constitui un act de sesizare nelegal, care va atrage și imposibilitatea soluționării de către instanță a acțiunii penale. Mai puțin previzibilă rămâne soluția ce ar putea fi pronunțată în cazul constatării unui impediment ce lipsește de temei acțiunea penală, din moment ce instanța de cameră preliminară, dând eficiență unui asemenea impediment ar ajunge să dispună cu privire la fondul cauzei. De altfel, cerința legiuitorului este ca neregularitatea să atragă imposibilitatea

¹³ Publicată în revista Legalitatea Populară nr. 1/1956, pag. 75.

soluționării de către instanță a acțiunii penale, or pronunțarea unei hotărâri de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 lit. a)-d), echivalează cu o soluționare pe fond a acțiunii penale.

În raport ce argumentele mai sus evocate, problema pare a fi rezolvată, însă ne exprimăm unele îngrijorări față de atitudinea unui judecător de cameră preliminară care, fiind sesizat cu un dosar în care probele administrate prefigurează în mod cert o soluție de achitare, va trebui să aleagă între a dispune trimiterea în judecată sau restituirea cauzei la parchet. Nu ar putea oare judecătorul să forteze puțin dispozițiile art 327 lit. a din NCPP, raportandu-se eventual și la art. 6 C.E.D.O., tot mai des invocat în lipsa altor soluții legislative, reținând neregularitatea unui act de sesizare emis în condițiile în care din materialul de urmărire penală nu rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de inculpat și că acesta răspunde penal.

Acestă indoială izvoraște mai mult analiza unui set de idei doctrinare și jurisprudențiale prin care a fost creionat un așa-zis principiu al analogiei în favoarea inculpatului, principiu aflat în antiteză cu cel al legalității¹⁴. Acest corp de idei a fundamentat, printre altele, și soluția potrivit căreia, în cazul concursului dintre cauzele care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art. 10 lit. a)-e) din prezentul CPP și cele prevăzute la art. 10 lit. f)-j), organul judiciar va dispune scoaterea de sub urmărire penală sau achitarea. Cu alte cuvinte, în cauzele în care legiuitorul nu a îngăduit nici măcar începerea urmăririi penale, în absența îndeplinirii unor condiții speciale, limitativ și expres prevăzute în Cod, organul judiciar poate călca în picioare aceste norme, începând procesul penal fără respectarea legii și soluționând acțiunea penală pe fond, statuând asupra existenței fapte, săvârșirii acesteia de către inculpat și a vinovăției. Acesta este de altfel și punctul de vedere al Inaltei Curți de Casație¹⁵, care nu a mai avut răbdare să analizeze rațiunea instituirii unei norme care oferă inculpatului posibilitatea să solicite continuarea procesului penal, spre exemplu, în cazul lipsei plangerii prealabile, dacă el oricum avea posibilitatea de a solicita analizarea pe fond a acțiunii penale, în raport de dispozițiile art. 10 lit a)-e), în cazul în care această solicitare ar duce la îmbunătățirea situației sale procesuale.

10. Lasând în urmă dezbaterea anterioară, ar fi util a ne îndrepta atenția asupra analizei unei eventuale stări de incompatibilitate în care s-ar putea ivi judecătorii chemați a rezolva chestiunile litigioase ivite în diferitele faze parcurse de procesul penal.

Constatand că în ambele legislații, prerogativele judecătorilor chemați a se pronunța în ședințele preliminare nu au fost foarte bine conturate, nu putem decât saluta grija legiuitorului de a reglementa în cuprinsul art 64 alin (4) din NCPP, un caz de incompatibilitate al judecătorului de drepturi și libertăți și al judecătorului de cameră preliminară, de a mai participa la soluționarea cauzei

Concomitent însă, nu putem ignora nici neglijența legiuitorului în a reglementa, de la bun început, **situația judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară, în cazul în care atribuțiile lor sunt exercitate în cauză de aceeași persoană.**

Analizând atribuțiile judecătorului de drepturi și libertăți, așa cum sunt expuse în cadrul art 53 NCPP, vom observa ca acesta este chemat a cerceta aparenta săvârșirii unei infracțiuni de către inculpat, în fiecare caz în care va pronunța o hotărâre în dosar. Oare acest judecător mai îndeplinește garanțiile de imparțialitate impuse de art 6 C.E.D.O., la momentul analizei legalității probelor în baza cărora a dispus anterior luarea unei măsuri privative de libertate, incuviintarea unei percheziții, administrarea anticipată a probatoriului, dar, cel mai important, va mai putea constata, că acțiunea penală în temeiul careia a dispus o multitudine de măsuri, de fapt nici nu poate fi soluționată, existând o cauză care împiedică exercitarea acesteia? Preferăm să considerăm lipsa unui nou caz de incompatibilitate, drept o scăpare a legiuitorului, care va fi remediată în cel mai scurt timp, eventual până la momentul soluționării cât mai multor cauze.

¹⁴ A se vedea și Fl. Streteanu, Drept Penal. Partea Generală, Volumul I, Ed. C.H.Beck, București, 2008, pag. 53: *Dacă este strict interzisă extinderea pe cale de analogie a dispozițiilor care incriminează o faptă sau agravează răspunderea, nu același lucru se poate afirma în cazul în care este vorba de cauze care atenuează sau sting răspunderea penală.*

¹⁵ I.C.C.J., Completul de 9 Judecători, dec. pen. nr. 608/08.12.2003, www.legalis.ro

11. O ultimă problemă ce urmează a fi pusă în discuție în această primă parte alocată camerei preliminară, vizează **problemele aparute în trecut în jurul declinărilor de competență** cu referire, bineînțeles, la probabilitatea ca acestea să afecteze și noua reglementare.

Prin decizia penală nr. 1415, pronunțată la 7 mai 1955, Tribunalul regional Stalin a reținut faptul că *„instanța de fond, căreia i s-a trimis o cauză prin declinare de competență, este obligată să o examineze în ședința pregătitoare, dacă este vorba de una din cauzele prevăzute de art 269 c.pr.pen., indiferent de faptul că instanța care și-a declinat competența dăduse o încheiere de trimitere în judecată ... Aceeși competență a lipsit instanței și atunci când fusese constituită în ședința pregătitoare, deci încheierea de trimitere în judecată este lovită de nulitate conform prevederilor art. 98 c.pr.pen. În această situație, dosarul trimis Tribunalului popular al raionului Făgăraș neavînd o încheiere de trimitere în judecată valabilă, se impunea ca această instanță să examineze cauza în ședința pregătitoare, spre a proceda conform art. 274 c.pr.pen.”*¹⁶.

În antiteză cu soluția anterior citată, Tribunalul regional Bacău, prin dec. pen. nr. 490 din 6 februarie 1956, conchide în sensul că *„nu este necesar ca instanța care primește cauza prin declinare de competență de la o instanță care și-a declinat competența materială de a judeca pricina, să o examineze din nou în ședința pregătitoare, dacă a fost trecută prin ședința pregătitoare la instanța care s-a declarat incompetentă”*¹⁷.

Analizând soluțiile similare celei pronunțate de Tribunalul regional Bacău, doctrina vremii a apreciat nelegalitatea acestora, luând în discuție motive ce vor fi de actualitate și cu ocazia adoptării noii legislații procesual penale prefigurate prin Legea nr. 135/2010.

Potrivit art. 33 din CPP al RPR, *„Excepțiile de incompetență, derivînd din calitatea inculpatului sau din natura infracțiunii pot fi ridicate de părți sau din oficiu, în orice stare a procesului și chiar înaintea instanței de recurs”* – textul echivalent din Legea nr 135/2010 îl regăsim în cadrul art. 47 alin (1): *„Excepția de incompetență materială sau după calitatea persoanei a instanței inferioare celei competente potrivit legii poate fi invocată în tot cursul judecării, până la pronunțarea hotărârii definitive”* și alin (2): *„Excepția de incompetență materială sau după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente potrivit legii poate fi invocată până la începerea cercetării judecătorești”*. Totodată, potrivit art 43 din CPP al RPR și art 50 din NCPP, actele efectuate de judecătorul incompetent sunt nule, instanța de trimitere indicînd în mod expres actele care vor fi menținute.

Pornind de aceste premise, C. Dalban, în nota critică ce însoțește decizia Tribunalului Regional Bacău, menționează că *„prevederile art 33 c.pr.pen. arată că numai incompetența teritorială nu atrage nulitatea actelor deja îndeplinite, ceea ce înseamnă că „per a contrario” celelalte incompetențe fac nule absolut toate actele săvârșite anterior, deci cele ale Tribunalului militar Iași. În consecință și încheierea ședinței pregătitoare a acestui tribunal este nulă. Astfel, atunci cînd a pașit la judecarea cauzei, Tribunalul oraș Bacău nu era investit conform prevederilor procesuale”*.

Luând în discuție aceeași problemă, Ilie A. Munteanu considera că *„încheierea de dezinvestire dată în ședința pregătitoare este, prin urmare, departe de a avea caracterul unui act de investire (învinuire) în sensul legii, pentru că este doar rezultatul unui examen sumar asupra problemelor de competență și nu se pronunță în niciun fel asupra temeiurilor acuzării și asupra probelor spre a vedea dacă ele sunt necesare, suficiente și legal administrate, deci capabile de a sprijini trimiterea învinuitului în fața instanței de fond.*

Dacă dosarul ar veni în fața instanței de judecată numai pe baza încheierii de declinare, s-ar răpi ședinței pregătitoare, în mod cu totul nejustificat, o seamă de prerogative ce îi sunt conferite în mod expres, anume dreptul și competența de a dispune clasarea cauzei cînd sînt întrunite condițiile respective, de a ordona completarea cercetărilor în caz de vădită necesitate,

¹⁶ Publicată în revista Legalitatea Populară nr. 5/1955, pag. 518.

¹⁷ Publicată în revista Justiția Nouă nr. 8/1956, pag. 1516.

de a se pronunța asupra măsurilor de prevenție sau de asigurare ... Prin această priză văzută problema, sîntem înclinați a crede că chiar în ipoteza cînd declararea de necompetință s-a produs în instanța de fond, după ce procesul penal trecuse deja prin ședința pregătitoare - ... - trebuie să se supună din nou cauza examinării ședinței pregătitoare ... ”¹⁸.

Aceste probleme vor frămînta însă și practica judiciară ce se va forma în jurul instituției ce va fi introdusă prin Legea nr. 135/2010.

Deși art. 345-346 prevăd obligația judecătorului de a verifica în camera preliminară competența instanței sesizate, încheierea ce va fi pronunțată de acesta (constatînd competența instanței sesizate) nu va împiedica repunerea în discuție a problemelor relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, așa cum prevăd normele imperative înscrise în art. 47 alin (1) și (2). Mai mult decît atât, dispozițiile art. 346, care prevăd contestarea legalității sesizării numai pentru motive noi, ce nu au putut fi invocate în camera preliminară, nu își pot gasi aplicarea în această materie, față de conținutul normelor speciale înscrise în art. 281 alin (3) NCPP, care prevăd expres faptul că nulitatea absolută determinată de încălcarea dispozițiilor relative la competența după materie sau după calitatea persoanei poate fi invocată în orice stare a procesului.

Fiind desființate toate actele și măsurile indeplinite de instanța necompetentă, încheierea pronunțată în camera preliminară, anterior declinării, nu va mai produce niciun efect, legiutorul neindicînd însă procedura ce trebuie urmată pentru a se repune în discuție problemele relative la legalitatea administrării probelor și legalitatea sesizării. Urmează ca doctrina și practica să găsească o rezolvare pentru această problemă, cu toate că, în absența unei rectificări legislative, soluția va fi destul de dificil de găsit. Trebuie observat în primul rînd faptul că instanța de fond nu se poate dezinvesti pentru a restitui dosarul parchetului sau, cu atît mai mult, judecătorului de cameră preliminară, rămînînd incertă, nu soluția care o va pronunța pe legalitatea probelor, fiind limpede că instanța de fond va repune în discuție acest aspect, înlăturînd probele nelegal administrate, dar mai cu seamă soluția ce o va adopta pe legalitatea sesizării – va mai reface instanța rechizitoriul?

Dat fiind spațiul alocat prezentei expunerii, voi căuta a supune atenției dumneavoastră probleme suplimentare privitoare la instituția camerei preliminare în numerele ulterioare ale revistei, sperînd că alocuțiunile mele v-au captivat, dar în același timp v-au făcut să priviți cu unele rezerve „noua” instituție reglementată prin Legea nr. 135/2010.

Bibliografie:

- Codul de procedură penală al Republicii Populare Române (republicat în 1948 și actualizat inclusiv prin Legea nr. 3/1956);
- Noua legislație penală în discuția membrilor Asociației Române de Științe Penale, Ed. Universul Juridic, București, 2012;
- Ministerul Justiției, Expunere de motive Proiectul Legii privind Codul de procedură penală, www.just.ro;
- Florin Streteanu, Drept Penal. Partea Generală, Volumul I, Ed. C.H.Beck, București, 2008;
- Siegfried Kahane, Curs de Procedură Penală, Litografia Învățămîntului, București, 1955;
- Revistele Legalitatea Populară și Justiția Nouă – periodicele apărute între anii 1953 și 1957.

*Autor: **Bălan Cristian**
Master Carieră Judiciară
Telefon: 0721.739.414
E-mail: crs.balan@gmail.com*

¹⁸ Ilie A. Munteanu, *Despre încheierile de dezinvestire ale ședinței pregătitoare*, Justiția Nouă nr. 6/1954, pag. 838.